

ΑΠΟ Τ' ΑΜΑΡΤΩΛΑ

ΟΙ ΓΛΑΡΟΙ

Σ' αὐτὸ τὸ γαλήνιο ἔρωτικό ταξίδι ἀκολουθοῦσαν κοπαδιαστὰ οἱ γλάροι, σιωπηλοί, φτερουγιαστοὶ ἀγγέλοι, τραγουδιστάδες τῆς χαρᾶς μας. Πετοῦσαν χαρωπὰ δεξιά, ζερβά, ἀπάνω στὰ κατάρτια, στὴν πλώρη καὶ στὴν πρύμνη. Φτερούγιαζαν κι ὅλο πολιορκοῦσαν τὸ καρᾶβι σὰ νᾶθελαν νὰ τοῦ κόψουνε τὸ δρόμο γιὰ νὰ μὴν πάει στ' ἀνοιχτά, στὰ πέλαγα. Μάταια. Ὅσο περνοῦνε οἱ ὥρες, οἱ καιροί, τόσο καὶ τὸ καρᾶβι ξεμακραίνει ἀπὸ τοὺς ἡσυχους γιालοὺς καὶ βρίσκεται ἀνάμεσα σὲ θαλασσοταραχές, φουρτοῦνες, ἀεροκατακλυσμούς, σκοτιάδια, πόντους, σφίχταγκαλιᾶσματα θανατερά.

ὦ, γλυκιά μου, σ' αὐτὴ τὴν πικρὴ ὥρα, πὺν ζοῦμε πολιορκημένοι ἀπὸ τὸ θάνατο, σὲ βλέπω πὺν ἀποζητᾶς τοὺς γλάρους, τοὺς γλάρους μας, τοὺς φτερωτοὺς ἀγγελικοὺς συντρόφους τοῦ πρώτου ἐρωτικοῦ μας ταξιδιοῦ . . .

ΤΟ ΛΑΒΩΜΕΝΟ ΠΟΥΛΙ

Ἄπὸ τὴ βουνοκορφὴ μου περνοῦσες χαρωπὸ, τραγουδιστά, χοροπηδοῦσες ἀπάνω στὸν ἐλεύτερο ἀέρα, καὶ τὸ τραγοῦδι σου τὸ ἔπαιρναν οἱ ἄνεμοι καὶ τὸ σκορποῦσαν σ' ὅλους τοὺς κόσμους, σ' ὅλες τὶς ψυχές καὶ σ' ὅλες τὶς φωλιές. Τὰ φτερά σου—ἴδια ἢ ψυχὴ μου—ἀκούραστα καὶ κατακτητικὰ σ' ἀνέβαζαν στὰ σύγνεφα, σὲ ταξίδευαν ἀπάνω ἀπὸ θάλασσες κι ἀπὸ χιονοσκεπέαστα βουνά. Στὸ χῶμα ποτὲ δὲ σύρθηκες ἐσύ, πουλί μου—ψυχὴ μου—καὶ τὸν ἀέρα τὸν κατακάθαρο εἶχες γιὰ δύναμή σου.

Ἄλιμονο, τίποτ' ἀγνὸ δὲ μένει ἀλάβωτο κι ἀμίσητο ἀπὸ τὸν κόσμο πὺν σέρνεται στὸ χῶμα, κ' ἐσύ πουλί μου, ἔπετες ἀπὸ τὸν ἐλεύτερο οὐρανὸ σου βαρεμένο βαρειά, σπασμένο τὸ ἔνα σου φτερὸ ἀπὸ ἀνεπάντηχη νιουφεκιοῦ καλοσημαδιά, ἀπὸ τὴ μοῖρα πὺν δολοφονικὰ σ' ἀγάπησε. Καὶ τώρα σέρνεσαι, πουλί μου, τὴν ἱερὴ ὥρα πὺν ὄνειρευτήκες νὰ κάμεις τὸ τολμηρὸ κι ὀρμητικὸ πέρασμα ἀνάμεσα σὲ δὲμίχλες καὶ σὲ ἀεροκατακλυσμούς . . .